

A close-up photograph of a woman with blonde hair styled in waves, wearing a shimmering, sequined dress. She is adorned with a multi-strand pearl necklace and a matching bracelet. Her hands are clasped in front of her. The background is a dark, textured wall.

A FÉRA



PÁNA
CHRISTIEHO

NINA de GRAMONT

AFÉRA PÁNA CHRISTIEHO

Nina de Gramont

AFÉRA
PÁNA
CHRISTIEHO



Z angličtiny preložil
PATRIK ROĽKO

slovar

Copyright © 2021 by Nina de Gramont

Published by arrangement with St. Martin's Publishing Group

All rights reserved.

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2022

Translation © Patrik Rol'ko 2022

Jacket design by Michael Storrings

Jacket art: woman © Ilina Simeonova/Trevillion; ornament

© Tartila/Shutterstock

ISBN 978-80-556-5696-0

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat' ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi prostriedkami, ani elektronickými, ani mechanickými, ani vo forme fotokópií, nahrávok, prostredníctvom súčasného a ani budúceho informačného systému a podobne, bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Venované Lize Jane Hansonovej

Prvá časť

„Tá malička sa priveľmi stará.
Nie je to bezpečné. Nie veru, nie je to bezpečné.“

HERCULE POIROT



Tu leží sestra Mary

Kedysi dávno v inej krajine som skoro zabila ženu. Nutkanie na vraždu je zvláštny pocit. Najprv príde hnev, väčší než aký ste si kedy vedeli predstaviť. Zmocní sa vám tela s takou vervou, akoby ho poháňal sám Boh, pripraví vás o slobodnú vôľu, ovládne vám údy aj myseľ. Poskytne vám silu, o akej ste ani netušili, že ju máte. Vaše ruky, dovtedy neškodné, sa zdvihnú, aby vyžmýkali život z druhého človeka. A vy z toho máte radosť. S odstupom času je to desivé, ale odvažujem sa tvrdiť, že v okamihu, keď vás tento pocit zaplaví, chutí sladko, sladko ako spravodlivosť.

Agathu Christie vražda fascinovala. Ale mala mäkké srdce. Nikdy nechcela nikoho zabiť. Ani na okamih. Dokonca ani mňa.

„Hovorte mi Agatha,“ vravievala mi zakaždým a podávala mi svoju štíhlu ruku. Ale ja som sa ju nikdy neodvážila osloviť krstným menom, rozhodne nie na začiatku, bez ohľadu na to, koľko víkendov som strávila v niektorom z jej sídel či intímnych chvíľ v jej blízkosti. Familiárnosť mi nepripadala vhodná, hoci po skončení veľkej vojny sa noblesa už začala vytrácať. Agatha patrila do nóbl spoločnosti, vždy pôsobila elegantným dojmom, ale kedy-

koľvek bola ochotná mávnuť rukou nad spoločenskými maniermi a móresmi. Zatiaľ čo ja som sa musela veľmi snažiť, aby som si tie maniere a móresy osvojila, a preto som sa ich nechcela len tak ľahko vzdať.

Páčila sa mi. Ale o jej románoch a poviedkach som vtedy nemala bohvieakú mienku. Zato som ju vždy obdivovala ako osobnosť. A obdivujem ju dodnes. Keď som sa s tým nedávno zdôverila jednej zo svojich sestier, spýtala sa, či ma mrzí, čo som urobila a koľko bolesti tým spôsobila.

„Samozrejme, že ma to mrzí,“ odpovedala som bez zaváhania. Každý, kto tvrdí, že nič neľutuje, je buď psychopat, alebo klamár. Ja nie som ani jedno, len skrátka dokážem udržať tajomstvo. V tom sa prvá manželka pána Christieho veľmi podobá tej druhej. Obe si uvedomujeme, že nemôžeme vyrozprávať svoj príbeh bez toho, aby sme neodhalili aj príbeh niekoho iného. Agatha celý svoj život zaryto odmietala odpovedať na otázky, ktoré sa týkali jej jedenásťdňového zmiznutia, a nielen preto, že potrebovala chrániť seba.

Aj ja by som na ne odmietla odpovedať, keby niekomu napadlo položiť mi ich.

Zmiznutie

PREDCHÁDZAJÚCI DEŇ

Štvrtok 2. decembra 1926

Povedala som Archiemu, že teraz nie je vhodný čas, aby opustil svoju ženu, ale v skutočnosti som to nemyslela vážne. Pokiaľ išlo o mňa, táto hra trvala už príliš dlho. Bolo načase, aby som v nej zasadila víťazný úder. Lenže jemu sa páčilo, keď všetko vychádzalo z jeho hlavy, preto som naoko protestovala.

„Je príliš krehká,“ poznamenala som. Agatha sa dosiaľ nespamätala zo smrti matky.

„Clarissa zomrela už pred niekoľkými mesiacmi,“ namietol Archie. „A moja žena bude vyvádzať tak či tak, nech jej o nás poviem kedykoľvek.“ O Archiem sa rozhodne nedalo povedať, že je *krehký*, takým slovom by ho neopísal nikto. Sedel za veľkým mahagónovým stolom vo svojej londýnskej kancelárii a už napohľad bol stelesnením pompéznosti a moci. „Všetci nemôžu byť šťastní,“ povedal. „Vždy má niekto smolu, a mňa už unavuje byť večne tým druhým.“

Sedela som oproti nemu v koženom kresle, zvyčajne vyhradenom pre finančníkov a obchodníkov. „Miláčik.“ Môj hlas nikdy nebude znieť tak vznešene ako Agathin, ale aspoň sa mi podarilo zbaviť východolondýnskeho prízvuku. „Potrebuje viac času, aby sa spamätala.“

„Je dospelá.“

„Matka bude človeku chýbať bez ohľadu na vek.“

„Si priveľmi zhovievavá, Nan. Príliš láskavá.“

Usmiala som sa, akoby to bola pravda. Tri veci, ktoré Archie nenávidel najviac na svete, boli choroba, slabosť a smútok. Na nejaké zotavovanie či spamätávanie sa nemal trpezlivosť. Preto som ako jeho milenka bola vždy veselá. Povznesená a nad vecou. Dokonalý protiklad jeho vonkoncom nie až takej naivnej a žiaľom skrúšenej manželky.

Hneď sa tváril oveľa prívetivejšie a na perách mu zaihral úsmev. Ako hovoria Francúzi: Šťastní ľudia nemajú žiadnu minulosť. Archie sa na tú moju nikdy nevypytoval. Chcel ma takú, aká som teraz, rozžiarenú a ochotnú. Prihľadil si dľaňou vlasy, hoci ich nemal vôbec rozstrapatené. Všimla som si, že na spánkoch začína šedivieť. Dodávalo mu to eleganciu. Nepopieram, že v mojom vzťahu s Archiem do istej miery figuroval prvok zisťovnosti, ale to neznamená, že by som si ho preto nedokázala užiť. Bol vysoký, pekný a zalúbil sa do mňa.

Vstal, obišiel stôl a kľakol si predom mňa.

„Archie!“ Predstierala som, že sa mračím. „Čo ak niekto príde?“

„Nikto nepríde.“ Objal ma okolo pása a položil mi hlavu do lona. Mala som na sebe plisovanú sukňu, blúzku na zapínanie, dlhý voľný pletený sveter a pančucháče. Falošné perly a nový klo-búčik. Pohládila som Archieho po hlave, ale keď sa pritisol tvárou ku mne, nežne som ho odstrčila.

„Tu nie,“ napomenula som ho s úsmevom. Hlavne veselo, veselo, veselo. Som predsa dievča, ktoré nikdy nie je choré ani smutné.

Archie ma pobozkal. Chutil po fajkovom tabaku. Chytila som ho za chlopne saka a nevzpierala som sa, keď vzal do dlane môj prsník. Večer sa vráti domov k svojej žene. Ak chcem dotiahnuť svoj starostlivo pripravený plán do úspešného konca, bude najlepšie, keď ho k nej pošlem, kým ma má plnú hlavu. Špongia

namočená do chininsulfátu, ktorú som dostala od svojej vydatej mladšej sestry, vo mne držala stráž a chránila ma pred otehotnením. Nikdy som sa s Archiem nezišla bez toho, aby som nebola dôkladne pripravená na všetky možnosti, ale tentoraz bola moja opatrnosť zbytočná. Cudne mi zhrnul sukňu naspäť a uhladil záhyby, potom sa zdvihol a vrátil za stôl.

Sotva si sadol, vošla Agatha. Zľahka ťukla do dverí a zároveň ich otvorila. Jej prakticky zvolené podpätky tlmene zaduneli na koberci. Žiarivé gaštanovohnedé vlasy jej v tridsiatich šiestich rokoch trochu vybledli. Bola odo mňa o niekoľko centimetrov vyššia a skoro o desať rokov staršia.

„Agatha,“ napomenul ju príkro Archie. „Mohla si zaklopať.“

„Ach, Archie. Toto nie je šatňa.“ Otočila sa ku mne. „Slečna O’Deaová. Vás som tu nečakala.“

Archieho stratégia spočívala v tom, že ma nikdy neschovával. Pravidelne ma pozýval na večierky a dokonca aj na víkendy k nim domov. Pred šiestimi mesiacmi by moju prítomnosť vo svojej kancelárii aspoň zdôvodnil nejakou výhovorkou. *Stan mi požičal Nan, aby mi vypomohla*, napríklad. Stan bol môj zamestnávateľ v Imperial British Rubber Company a Archieho priateľ, ale nikdy nikomu nič nepožičal.

Tentoraz jej Archie neponúkol žiadne vysvetlenie, aj keď som tu očividne nemala čo robiť. Agatha zdvihla zarazene obočie, keď si uvedomila, že jej manžel sa ani neunúva vykrúcať ako zvyčajne. Duchaprítomne sa mi prihovorila.

„Len sa na nás pozrite.“ Ukázala na svoj odev a potom na môj. „Sme ako dvojčatá.“

Musela som sa ovládať, aby som si nesiahla na tvár. Červenala som sa ako rak. Čo keby prišla o dve minúty skôr? Aj potom by zaťato predstierala, že nič netuší?

„Áno,“ prikývla som. „Máte pravdu, sme ako dvojčatá.“

Túto sezónu mala svoje dvojča skoro každá žena v Londýne, všetky sme nosili šaty v rovnakom štýle a vlasy po pleciah. Ibaže

Agatha mala na sebe model od Chanel a jej perly rozhodne neboli falošné. Nepristupovala však k týmto rozdielom pohľadovo, ak si ich vôbec všimla. Nepatrila k ľuďom, ktorí druhými pohľadujú, čo bola vlastnosť, ktorá sa jej v mojom prípade nevyplatila. Nikdy nemala nič proti tomu, aby sa do jej kruhov votrela dcéra úradníka a obyčajná sekretárka. „Kamaráti sa so Stanovou dcérou,“ informoval ju raz Archie. „A je skvelá golfistka.“ Žiadne iné vysvetlenie nepotrebovala.

Na fotografiách z tých čias vyzerá Agatha oveľa pochmurnejšie a nie je až taká pekná, aká bola v skutočnosti. Modré oči sa jej leskli ako drahokamy. Nos jej zdobili dievčenské pehy a tvár sa jej vedela meniť s prekvapujúcou rýchlosťou. Archie sa konečne zdvihol spoza stola, aby sa s ňou pozdravil. Podal jej ruku ako obchodnému partnerovi. Usúdila som – spôsobom, akým uvažujú tí, čo sa chystajú dopustiť krutosti –, že tejto krásnej ambicióznej žene vlastne preukazujem láskavosť, lebo si zaslúži niekoho lepšieho, než je Archie. Nieкого, kto ju vezme do náručia, bude ju bezhranične obdivovať a bude jej verný. Do duše sa mi vkrádal pocit viny, ktorý ma pripravoval o odvalu, preto som si rýchlo pripomenula, že Agatha je od prírody bojovníčka a vždy sa postaví na nohy.

Oznámila Archiemu, asi už druhý či tretí raz, že mala schôdzku s Donaldom Fraserom, svojim novým literárnym agentom. „A keď som už bola v meste, napadlo mi, že by sme mohli zísť na obed, skôr než odídeš na víkend preč.“

„Dnes nemôžem.“ Archie nepresvedčivo ukázal na prázdny stôl. „Čaká ma ešte kopa práce.“

„Aha. Určite nemôžeš? Zarezervovala som stôl u Simpsona.“

„Určite nie,“ zopakoval. „Obávam sa, že si sem prišla zbytočne.“

„A vy by ste nechceli ísť so mnou, slečna O’Deavová? Urobíme si také malé dámske posedenie pri obede, čo vy na to?“

Nezniesla som pomyslenie, že by sa dočkala dvojnásobného odmietnutia. „Ach, iste. To by bolo milé.“

Archie podráždene zakašľal. Iný muž by bol v takejto situácii (manželka a milenka v družnom rozhovore v jednej miestnosti) zrejme nervózny, ale on sa tým prestal trápiť už dávno. Prial si, aby sa jeho manželstvo skončilo, a ak tomu má dopomôcť skutočnosť, že nás Agatha nachytala spolu, nech. Kým budem obedovať s jeho manželkou, on zájde do klenotníctva Garrand a spol. a kúpi mi ten najkrajší prsteň, môj prvý pravý diamant.

„Musíte mi porozprávať o tom vašom novom agentovi,“ zašviťtorila som a vstala z kresla. „Máte nesmierne vzrušujúcu profesiu, pani Christie.“ To nebola lichôtko. Agathina práca ma zaujímala oveľa viac než Archieho nudný svet financií aj napriek tomu, že v tých časoch ešte nebola taká slávna ako neskôr. Ale jej hviezda stúpala. Zavidela som jej.

Agatha sa do mňa zavesila. Neprekázalo mi to, prijala som jej gesto nenútene. Nič sa mi nezдалo prirodzenejšie než dôvernosti medzi ženami. Mala som tri sestry. Agatha sa usmiala, zasnene a zároveň odhodlane. Archie sa občas sťažoval, že od narodenia Teddy za posledných sedem rokov pribrala, ale mne jej ruka pripadala štíhla a jemná. Dala som sa odvieť z kancelárie na rušnú londýnsku ulicu. Líca mi razom zružoveli od zimy. Agatha ma náhle pustila, priložila si chrbát ruky na čelo a zatackala sa.

„Ste v poriadku, pani Christie?“

„Pre vás Agatha,“ opravila ma. „Prosím, hovorte mi Agatha.“

Prikývla som. A ďalej som robila to, čo zakaždým, keď ma požiadala, aby som ju oslovovala krstným menom – za celé popodludnie som ju neoslovila nijako. Ani raz.

Poznali ste niekedy ženu, ktorá sa stala slávnou? Keď sa vraciate v spomienkach do minulosti, bezpochyby sa vám jasne vybavujú určité veci. To, ako táto osoba vystupovala. S akým odhodlaním rozprávala. Agatha až do svojej smrti tvrdila, že nie je ctižiadostivý človek. Domnievala sa, že drží svoju túžbu vyniknúť v tajnosti, ale ja som ju postrehla v spôsobe, akým sa rozhliadala po

miestnosti. V pohľadoch, ktorými skúmala každého, čo jej vstúpil do zorného poľa. Predstavovala si, čo všetko má ten človek za sebou a ako by sa jeho život dal zhrnúť do jedinej vety. Agatha na rozdiel od Archieho vždy zaujímala vaša minulosť. Keď ste jej ju neprezradili sami, niečo si vymyslela a presvedčila sama seba, že je to pravda.

Po príchode do luxusnej reštaurácie U Simpsona nás odprevadili na poschodie, kde bola jedáleň pre dámy. Keď nás usadili, Agatha si zložila klobúk, nuž som si ho zložila aj ja, hoci mnohé dámy pri ostatných stoloch si ho nechali na hlave. Zľahka si upravila svoje nádherné vlasy. Nešlo o prejav márnivosti, chcela sa len cítiť pohodlne. Mohla sa ma spýtať, čo som robila v Archieho kancelárii, ale vedela, že už som si stihla pripraviť presvedčivú lož, a na tú nebola zvedavá.

Namiesto toho sa spýtala: „Vaša matka ešte žije, nemám pravdu, slečna O’Deavová?“

„Áno, obaja moji rodičia ešte žijú.“

Neskrývane si ma premeriavala. Hodnotila ma. Aj s odstupom času môžem o sebe pokojne povedať, že som bola vtedy pekná. Štíhla, mladá, športový typ. Ale zasa žiadna Helena Trójska. Keby som ňou bola, môj vzťah s Archieom by možno nepôsobil až tak znepokojujúco. Môj skromný pôvab naznačoval, že jej muž je do mňa zrejme vážne zalúbený.

„Ako sa má Teddy?“ spýtala som sa.

„Dobre.“

„A čo vaše písanie?“

„Ide to.“ Mávla rukou, akoby o nič nešlo. „Nie je to nič viac než trik. Zopár výrazných postáv a falošných stôp na odvedenie pozornosti.“ Usmiala sa na vlastných slovách, ale ja som vedela, že je hrdá na svoju prácu.

Vtom sa ozval ohlušujúci rámus. Čašníčkovi v bielom saku vypadla z rúk tácka plná špinavého riadu. Neubránila som sa zľaknutiu a strhla som sa. Muž s manželkou pri vedľajšom stole si

mimovoľne zakryl hlavu oboma rukami. Nie je to tak dávno, čo náhly treskot znamenal tu v Londýne niečo oveľa hrozivejšie než rozbitý riad a mnohí naši muži pri ňom mysleli na to najhoršie.

Agatha sa napila čaju. „Bože, ako veľmi mi chýba ten pokoj pred vojnou! Myslíte, že sa z nej niekedy spamätáme, slečna O’Deaová?“

„Netuším, ako by sme mohli.“

„Predpokladám, že ste primladá, aby ste vtedy mohli slúžiť ako ošetrovatel’ka.“

Prikývla som. Počas vojny sa o zranených vojakov väčšinou starali staršie ženy, zámerne, aby sa zabránilo vzniku neprístojných románikov. Agathu prideliť do nemocničnej lekárne v Torquay. Práve tam sa naučila veľa o jedoch.

„Moja sestra Megs sa stala ošetrovatel’kou,“ odvetila som. „Ale až po vojne. Dnes pracuje v nemocnici v Torquay.“

Agatha sa ďalej nevypytovala. Moju sestru nemohla poznať, a tak zmenila tému. „Prišli ste o niekoho blízkeho?“

„O jedného chlapca, ktorého som dobre poznala. V Írsku.“

„Padol v boji?“

„Povedzme, že sa už nikdy nevrátil domov.“

„Archie slúžil u letectva. Ale to, samozrejme, viete. Myslím, že pre tých vo vzduchu to bolo iné.“

Nie je to tak azda všade na svete? Jazvy si vždy odnesú tí chudobní. Agatha rada citovala Williama Blakea: „Niekto sa rodí pre slasti večné, niekto zase pre noci nekonečné.“ A ja som si ešte aj v tej chvíli – pri obede u Simpsona, zatiaľ čo mi jej manžel kupoval zásnubný prsteň – v duchu pripomínala, že Agatha patrí k tým prvým a ja k tým druhým.

Na Agathinej tvári sa niekoľkokrát za sebou zjavil výraz, ktorý zakaždým vzápätí úpenlivo potlačila, akoby chcela niečo povedať, ale nedokázala sa k tomu prinútiť. Bola som si istá, že ma pozvala na obed, aby sme si vyčistili stôl. Možno ma chcela požiadať o zľutovanie. Ale odkladať nepríjemné rozhovory je ľahké, najmä ak pre vás konfrontácia nie je prirodzená.

Preto Agatha radšej poznamenala: „Vojna je absolútny nezmysel. Akákoľvek. Prečo by muži mali kvôli nej trpieť? Keby som mala syna, urobila by som čokoľvek, aby nemusel na front. Bolo by mi úplne jedno, za čo sa bojuje alebo či je Anglicko v ohrození.“

„Myslím, že by som sa zachovala rovnako. Keby som niekedy mala syna.“

Priniesli nám nakrájané mäso, vybrala som si tentoraz surovejší kúsok, než mám rada. Zrejme som chcela urobiť dojem na Agathu. Čím sú ľudia bohatší, tým krvavejšie steaky majú radi. Zarezala som do mäsa. Z červenej šťavy, čo z neho vytiekla, sa mi obracal žalúdok.

„Spomeniete si ešte niekedy na toho írkeho chlapca?“ spýtala sa Agatha.

„Myslím naňho každý deň.“

„Preto ste sa nikdy nevydali?“

Nikdy nevydali. Akoby som sa nikdy nemohla stať vydatou ženou. „Asi áno.“

„No, stále máte dosť času, ste mladá. A ktohovie... Možno sa jedného dňa zjaví živý a zdravý.“

„O tom silno pochybujem.“

„Počas vojny boli chvíle, keď som si myslela, že s Archiem sa nikdy nevezmeme. Ale vzali sme sa a sme šťastní. Naozaj šťastní.“

„Bezpochyby.“ Strohé a úsečné. Reči o vojne ma zocelili. Človeku, ktorý nemá nič, sa dá odpustiť, keď vezme len jedno jediné – manžela – tej, čo má všetko.

Čašník sa vrátil a spýtal sa, či si dáme aj syr. Obe sme odmietli. Agatha položila vidličku, polovica mäsa jej zostala na tanieri. Keby nebola tak dobre vychovaná, odstrčila by ho. „Nesmiem toľko jesť. Archie vraví, že priberám.“

„Vyzeráte skvelo,“ pochválila som ju, aby sa upokojila. A aj preto, lebo to bola pravda. „Veľmi vám to pristane.“

Agatha sa zasmiala, tak trochu zlomyselne, ale posmievala sa sama sebe, nie mne, a ja som opäť zmäkla. Spôsobovať bolesť

druhým ma nijako netešilo. Smrť jej matky prišla v tej najnevhodnejšej chvíli, práve keď sa Archie chystal svoju ženu opustiť. Toto som nechcela. Otec jej zomrel, keď mala ešte len jedenásť; nie lenže stratila matku, ale vo svojom mladom veku sa stala zároveň najstarším členom rodiny.

Agatha trvala na tom, že zaplatí účet, a z reštaurácie sme vyšli spolu. Na ulici sa ku mne otočila a dvoma prstami ma chytila zľahka za bradu.

„Máte na tento víkend nejaké plány, slečna O'Deaová?“ Jej tón naznačoval, že vie presne, aké mám plány.

„Nie. Ale budúci týždeň odchádzam na dovolenku. Budem ju tráviť v Hoteli Bellefort v Harrogate.“ Okamžite som oľutovala, že som jej to povedala. Ved' o tom ešte nevie ani Archie. Ale keď sa s niekým delíte o manžela, máte pocit, že ste si s tou ženou blízke. Zavše som mala dokonca dojem, že mám bližšie k nej než k nemu.

„Dožičíte si,“ usúdila, akoby tá predstava neladila s jej povahou. „Roztomilé.“

Ešteže sa nespýtala, ako je možné, že si taký luxus môžem dovoliť.

Pustila ma. V očiach mala zvláštny nečitateľný výraz. „Nuž, tu sa rozlúčime. Užite si dovolenku.“

Zvrtla sa, urobila pár krokov, zastala a vrátila sa ku mne. „Vy ho neľúbite.“ Tvár sa jej úplne zmenila. Všetok pokoj sa z nej razom vytratil, vytriešťala na mňa oči a celá sa chvela. „Bolo by veľmi zlé, keby áno. A keďže ho neľúbite, nechajte ho, prosím, osobu, ktorá ho zbožňuje.“

V tej chvíli akoby som sa rozplynula. Cítila som sa ako príznak a nechcelo sa mi odpovedať. Akoby som sa rozsypala na drobné kúsočky, tie sa vzniesli do vzduchu a vzdáľovali sa. Agatha sa ma už nedotkla. Namiesto dotyku ma držala v šachu pohľadom a čakala, čo zo mňa vypadne. Líca sa mi odkrvíli, pocit viny bol odrazu taký silný, že som sa nedokázala pohnúť ani nadýchnuť.

„Pani Christie,“ rozlúčila som sa, na viac som sa nezmohla. Dožadovala sa priznania, na ktoré som nemala povolenie.

„Slečna O’Deavová.“ Úsečné, konečné. Návrat ku zvyčajnému správaniu. Jej meno na mojich perách bolo predzvestou popretia. Moje meno na jej perách prísne odmietnutie.

Stála som pred reštauráciou a sledovala, ako odchádza. V mojich spomienkach ju pohltila hustá hmla, ale tak to byť nemohlo. Bol totiž jasný chladný deň. S najväčšou pravdepodobnosťou skrátka zahla za roh a stratila sa v zástupe ľudí.

Mala som sa vrátiť do práce, ale zamierila som do Archieho kancelárie. Miesto sekretárky ma už veľmi nezaujímalo, Archie hradil čoraz väčšiu časť mojich výdavkov. Vedela som, že si bude robiť starosti ohľadom môjho obeda s Agathou, a ak sa jej večer naozaj chystá oznámiť, že od nej odchádza, mohla by spochybníť jeho rozhodnutie tvrdením, že ho neľúbim. Preto bolo dôležité dať mu na vedomie, ako veľmi sa jeho žena mýli.

Cestou som prechádzala okolo kníhkupectva, vo výklade bola navrhšená pyramída z detských knižiek s ružovou obálkou, na ktorej bol medvedík, čo v labke zvieral motúzik od balónika vznášajúceho sa vo vzduchu. *Medvedík Pú*. Vyzeral milo nezbedne. Šla som dnu a kúpila jeden výtlačok pre Archieho, aby ho venoval Teddy. Chvíľu som uvažovala, že by som jej ju mohla dať sama ako darček na Vianoce. Vtedy budú jej rodičia možno už žiť oddelene. A Teddy možno strávi Vianoce so svojím ocom a so mnou. Nádherná predstava – len my traja pod vianočným stromčekom, obdarúvajúc sa navzájom darčekom. Človek občas počul o deťoch, ktoré po rozvoде rodičov zostali u otca. A Archie vždy tvrdil, že jeho má Teddy radšej. Ale to bol celý Archie – nielenže niečo také tvrdil, ale navyše tomu aj veril.

Keď som sa vrátila do jeho kancelárie, dala som mu knihu s tým, aby ju osobne daroval svojej dcére. Zamkol dvere, pritiahol si ma, rozopol mi sukňu a vyhrnul mi ju na pás.

„Už to nepotrvá dlho,“ vzdychal mi rozochvene do ucha, hoci som skutočne verila, že to má takto rád. Nemajú to azda takto radi všetci muži?

Odstúpila som od neho a narovnala si sukňu. Klobúk, stále narazený na hlave, sa mi ani nepohol.

„Aká sa ti zdala?“ spýtal sa, keď sa vrátil k stolu.

„Smutná.“ Keby mu povedala, že ma konfrontovala, poprela by som to. „A ustarostená.“

„Nesmieš byť taká súcitná. Chce to rýchly rez, bude to tak lepšie.“

„Bezpochyby máš pravdu.“

Poslala som mu vzdušný bozk a zamierila k dverám v nádeji, že žiadne z mojich tvrdení nenarušilo jeho odhodlanie. Po mojom rozhovore s Agathou bol jeho odchod od nej ešte naliehavejší. Odomkla som dvere.

„Nan,“ zvolal Archie, skôr než som stihla prekročiť prah. „Keď sa uvidíme nabudúce, budem už voľný.“

„Ani náhodou,“ odvetila som. „Budeš patriť mne.“

Usmial sa, a ja som vedela, že sa nemám čoho báť. Prinajmenšom som sa mohla spoľahnúť, že Archie povie o nás Agathe. Stanovil si cieľ, a keď sa raz pre niečo rozhodol, šiel za tým chladnokrvne ako pilot odhodlaný bombardovať územie nepriateľa a zanechávať po sebe smrť a spúšť. Zatiaľ čo on sám, nedotknuteľný, pláva po oblohe.

Zmiznutie

PREDCHÁDZAJÚCI DEŇ

Štvrtok 2. decembra 1926

Dejinami sveta sa odnepamäti táhá príbeh, ktorý každý muž predostrie svojej milenke. Je o tom, ako svoju ženu nemiluje a možno ani nikdy nemiloval. Roky spolu nespia, o sexe sa už ani nerozprávajú. Z ich manželstva sa vytratila vášeň, náklonnosť aj radosť. Spoločný domov sa premenil na pusté, bezútešné miesto. Zostáva s ňou len kvôli deťom, peniazom alebo majetku. Z rozumu. Nová milenka je jeho jediným útočiskom vo všetkom tom utrpení.

Koľkokrát sa tento príbeh zakladal na pravde? Tipovala by som, že to číslo nebude vysoké. Viem, že u manželov Christieovcov to neplatilo.

V ten večer Archie ako zvyčajne odišiel z Londýna do svojho domu v Sunningdale, ktorý manželia pomenovali Styles podľa pánskeho sídla v Agathinom prvom románe. Bola to impozantná viktoriánska vila obklopená rozľahlou záhradou. Keď Archie vošiel do domu, Agatha ho už čakala oblečená na večeru. Nikdy mi nepovedal, čo mala na sebe, ale ja viem, že to boli šifónové šaty farby morskej peny. Predstavujem si, ako jej strih zvýrazňoval oblúky krivky pŕs, ale Archie si všimol len to, že je nadmieru roztržitá, pre-